

stedlige Kredse, som de vedkomme, saa anser jeg det navnlig fra Retsstandpunktets Side for en meget betænkelig Ordning, der her foreslaas. De Herrer maa ikke glemme, at der her er Tale om Bekjendtgjorelser, med Hensyn til hvilke det er af allerstørste Vigtighed, at de bringes til en saa almindelig Udbredelse som mulig. Det medfører jo en meget væsentlig Retsfortabelse, naar en Stævning eller et Proklama ikke kommer til deres Kundskab, som det vedkommer, og det gaar virkelig ikke an at overlade det til rene Tilfældigheder, om Sigt optages af de lokale Blade eller ikke. Der er ganske vist her, som allerede paapeget, slet et Omflag for det ærede Flertals Vedkommende; medens man tidligere altid netop var meget ivrig for, at disse retslige Kundgjorelser skulde indrykkes i de stedlige Blade, er man nu gaaet til den modsatte Yderlighed, nemlig at disse slet ikke skulle have saadanne Kundgjorelser. Dette hænger maaske saaledes sammen, at der er, som Alle bekjendt, Arvinger nok efter Stiftstidenderne, naar de engang dø, der er Blade nok, som gjerne ville have disse Kundgjorelser, men for Egelighedens Skyld, nemlig af Frygt for, at det ene Blad skulde blive privilegeret fremfor det andet, vil man nu have en Ordning, i Følge hvilken slet intet Blad maa faae disse Kundgjorelser for Betaling, og hvorefter det saaledes bliver en ren Tilfældighed, om Indholdet af Bekjendtgjorelsen kommer omkring i den Kreds, det vedkommer. Det er en Ordningsmaade, som jeg meget maa fraraade, og som jeg endog anser for temmelig betænkelig at vedtage. Da inidertid et saa stort Flertal har stillet denne Ordningsmaade frem, anser jeg det for en given Sag, at Thinget gaar ind derpaa, og jeg har derfor ikke anset det for praktisk for mig at stille Ændringsforslag til Regjeringens Forslag. Jeg nærer megen Frygt for, at man ad denne Vej heller ikke i Aar vil faae en Ordning af Sagen, og at dette Forslag saaledes indtil videre vil blive en Forøgelse af den allerede iforveien temmelig store Bunte af ufuldendte Sager, som følger os fra den ene Samling til den anden.

**Faaborg:** Som ærede Medlemmer ville se, har jeg tilladt mig at stille et lille ubetydeligt og uskyldigt Ændringsforslag under Nr. 8 til Udvalgets Flertals Ændringsforslag under Nr. 6. Da det er et saa lille og ubetydeligt Forslag, behøver jeg ikke at opholde det høje Thing ret længe, saa meget mere som jeg slet ikke vil inlade mig paa at omtale de øvrige Paragrafer eller de øvrige Ændringsforslag, da Sagen er i gode Hænder hos den ærede Ordfører. Dette Lovforslag har jo det tilfælles med saa mange af dets Bøddre, at det er en Gjenganger fra forrige Samling, hvor der blev nedsat et Udvalg, som delte sig i et Flertal og et Mindretal. Flertallet foreslog, at Stiftstidendernes Privilegier strax skulde indbraves,

hvorimod Mindretallet foreslog, at de skulde, om jeg saa maa sige, dø sig selv ud, eller rettere, skulde være saa længe, indtil vedkommende Stiftstidenders Ciere døde. Mindretallets Forslag blev vedtaget; jeg stemte den Gang for det, jeg fulgte min Følelse, og den sagde mig, at det vilde være for haardt, ubilligt og strengt mod Stiftstidendernes Ciere strax at borttage den Begunstigelse, de havde. Der var jo altfaa den Gang kun at stemme over et Enten—Eller, enten at indbringe Privilegierne strax eller lade Cierne beholde dem, saa længe de levede; der er her i et af Ændringsforslagene brugt et Udtryk: „naar de dø“, og altfaa kan jeg vel ogsaa sige: „saa længe de leve“. Jeg kunde ikke være med til strax at berøve Vedkommende de Rettigheder, de havde. Nu stiller Sagen sig derimod noget anderledes, nu er der en Middelvei at stemme om, idet Udvalgets Flertal har stillet Forslag om, at Stiftstidendernes privilegiet først skal indbrages om 10 Aar, men det er dog forekommet mig, at dette endnu var at være temmelig streng. Jeg tænker tilbage paa den Tid, da man inddrog Mølleciernes Privilegium, hvor hurtig disse 10 Aar gik. Der var dog vistnok den Gang Mange, som mente, at man gik Møllecierne for nær og var for haard og streng imod dem, og der er ganske vist endnu Mange, som mene det, men paa den anden Side kan jeg heller ikke være med til at følge det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Winther) ved at stemme for hans Ændringsforslag under Nr. 7. Ganske vist stemte jeg for et lignende Forslag forrige Aar, men jeg har udtalt mine Grunde, hvorfor jeg gjorde det, og der er flere end mig, der have stiftet Mening, det ærede Medlem for Hjørdal Amts 4de Valgfreds (Schjørring) har f. Ex. ogsaa stiftet Standpunkt fra forrige Samling. Jeg kan ikke være med til at stemme for Ændringsforslaget under Nr. 7, fordi jeg mener, at man derved lægger mere ind i Privilegierne, end der virkelig er i dem. Man sige, hvad man vil, saa gjælde de virkelig kun „indtil videre“. Det hjælper ikke, at man siger, at vedkommende Ciere maatte tro, havde havt Haab om, ja havde endogsaa havt Løfte om, at de skulde beholde deres Privilegier indtil deres Død, flere af dem endogsaa for deres eventuelle Enker. Privilegierne gjælde, som sagt, kun indtil videre, og Cierne kunne ikke have den Mening, at der skal være givet dem et aldeles bestemt Løfte; thi, som man veed, har der været Uenighed mellem en tidligere Finansminister og Indenrigsminister om, hvorledes dette „indtil Videre“ skulde forstaaes. Der er endvidere den Betænkelighed derved, at det vilde dog se ganske forunderligt ud, naar der om 30 til 40 Aar endnu skulde eksistere en enkelt privilegeret Stiftstidende, medens Privilegierne i det Hele vare faldne bort for alle de Andre, og det har for mig stor Betydning, at de kunne indbrages paa en Gang. Vilde det ærede Medlem for Aarhus Amts